

Конфлікт.

- Та види конфліктів:
- сімейні конфлікти
- політичні конфлікти
- економічні конфлікти

Рис. 5.2. Універсальна схема понятійного опису конфлікту [3, с. 138]

Політичний конфлікт

- Політичний конфлікт — зіткнення, протиборство різних соціально-політичних сил, суб'єктів політики в їх прагненні реалізувати свої інтереси і цілі.

Функції політичного конфлікту

Рис. 7.4. Функції політичного конфлікту

ЕКОНОМІЧНИЙ КОНФЛІКТ

- Отже, можна констатувати, що при виникненні конфліктів економічного характеру важливу роль відіграє створення сприятливих умов для того, щоб вони не перетворилися на агресивні та руйнівні форми класового антагонізму, а стали предметом обговорення у раціонально організованому переговорному процесі. Принципи ж організації переговорного процесу в ситуації класового конфлікту будь-якого рівня сформулював ще Р. Дарендорф. До них належать такі:
 - 1) кожна із конфлікуючих, сторін повинна визнати за опонентом право на існування і право мати власні погляди. З цього аж ніяк не випливає, що ці погляди стають справедливими для опонента;
 - 2) учасники конфлікту повинні визнати наявність розбіжностей і протистояння. Заява про повну спільність інтересів і розуміння ситуації є або демагогією, або спробою пригнітити супротивника, нав'язати йому свою правду;
 - 3) всі учасники конфлікту визнають певні правила взаємодії сторін, особливо рівність у процедурі переговорів;
 - 4) регулювання переговорів забезпечується соціальними інститутами парламентського типу, які: а) мають певні повноваження; б) володіють монополією на представництво інтересів своєї сторони; в) розробляють рішення, що є обов'язковими; г) діють демократично.
- Очевидно, що кардинальне поліпшення конфліктогенної обстановки в економічних відносинах неможливо без виходу економіки із кризи. Але на виникаючі у суспільстві конфлікти необхідно реагувати терміново. Головну роль в урегулюванні цих конфліктів повинна відігравати держава — як сторона конфлікту, або як посередник чи арбітр.

ROSTOV-TODAY.RU

Сімейний конфлікт

- 1. Тип сімейних відносин. Виділяють гармонічний і дисгармонійний типи сімейних відносин. У гармонічній родині встановлюється рухлива рівновага, що виявляється в оформленні психологічних ролей кожного члена родини, формуванні сімейного «Ми», здатності членів родини дозволяти протиріччя.
- Дисгармонія родини — це негативний характер подружніх відносин, що виражається в конфліктній взаємодії подружжя. Рівень психологічної напруги в такій родині має тенденцію до наростання, приводячи до невротичних реакцій її членів, виникненню почуття постійного занепокоєння в дітей.

- 2. Деструктивність сімейного виховання. Виділяють наступні риси деструктивних типів виховання:

- • розбіжності членів родини з питань виховання;
- • суперечливість, непослідовність, неадекватність;
- • опіка і заборони в багатьох сферах життя дітей;
- • підвищені вимоги до дітей, часте застосування погроз, осудів,

- 3. Вікові кризи дітей розглядаються як фактори їх підвищеної конфліктності. Вікова криза являє собою перехідний період від одного етапу дитячого розвитку до іншого. У критичні періоди діти стають неслухняними, примхливими, дратівливими. Вони часто вступають у конфлікти з оточенням, особливо з батьками. У них виникає негативне ставлення, які вони раніше виконували, що призводить до впертості. Виділяють наступні вікові кризи дітей:
 - криза першого року (перехід від дитинства до раннього дитинства);
 - криза «трьох років» (перехід від раннього дитинства до дошкільного віку);
 - криза 6-7 років (перехід від дошкільного до молодшого шкільного віку);
 - криза статевого дозрівання (перехід від молодшого шкільних до підліткового віку — 12—14 років);
 - підліткова криза 15-17 років .

- 4. Особистісний фактор.
Середовище особистісних особливостей батьків, що сприяють їхнім конфліктам з дітьми, виділяють консервативний спосіб мислення, прихильність застарілим правилам поведінки і шкідливих звичок (вживання алкоголю і т.д.), авторитарність суджень, ортодоксальність переконань і т.п. Серед особистісних особливостей дітей називають такі, як низька успішність, порушення правил поведінки, ігнорування рекомендацій батьків, а також неслухняність, упертість, егоїзм і егоцентризм, самовпевненість, лінощі і т.п. Таким чином, розглянуті конфлікти можуть бути представлені як результат помилок батьків і дітей.
- Виділяють наступний типи відносин батьків і дітей:
 - оптимальний тип відносин батьків і дітей;
 - потребою це назвати не можна, але батьки цікавляться інтересами дітей, а діти діляться з ними своїми думками;
 - скоріше батьки проникають у турботи дітей, чим діти діляться з ними (виникає спільне невдоволення);
 - скоріше діти відчують бажання поділитися з батьками, чим ті турбуються, інтересами і заняттями дітей;
 - поведінка, життєві прагнення дітей викликають у родині конфлікти, і при цьому скоріше праві батьки;
 - поведінка, життєві прагнення дітей викликають у родині конфлікти, і при цьому скоріше праві діти;
 - батьки не цікавляться інтересами дітей, а діти не відчують бажання ділитися з ними (протиріччя не помічалися і переросли в конфлікти, взаємне відчуження).

